

”Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare”

Av Vladimir Putin

21 juli 2021

Under den senaste direktlinjen, när jag blev tillfrågad om rysk-ukrainska relationer, sa jag att ryssar och ukrainare var ett folk – en enda helhet. Dessa ord föranleddes inte av några kortsiktiga överväganden eller av det nuvarande politiska sammanhanget. Det är vad jag har sagt vid ett flertal tillfällen och vad jag är övertygad om. Jag anser därför att det är nödvändigt att förklara min ståndpunkt i detalj och dela mina bedömningar om dagens situation.

Först och främst vill jag betona att den mur som har vuxit fram under de senaste åren mellan Ryssland och Ukraina, mellan delarna av vad som i huvudsak är samma historiska och andliga rum, enligt min mening är vår stora gemensamma olycka och en tragedi. Dessa är först och främst konsekvenserna av våra egna misstag som gjorts vid olika tidsperioder. Men de är också resultatet av medvetna ansträngningar från de krafter som alltid har försökt undergräva vår enhet. Formeln de tillämpar har varit känd sedan urminnes tider – söndra och härska. Därav försöken att spela på den ”nationella frågan” och så oenighet bland människor, det övergripande målet är att splittra och sedan hetsa delar av enskilda folk mot varandra.

För att få en bättre förståelse för nuet och se in i framtiden måste vi vända oss till historien. Det är förvisso omöjligt att i denna artikel täcka all utveckling som har ägt rum under mer än tusen år. Men jag kommer att fokusera på de viktigaste, avgörande ögonblicken som är viktiga för oss att minnas, både i Ryssland och Ukraina.

Ryssar, ukrainare och vitryssar är alla ättlingar till det antika Ryssland, som var den största staten i Europa. Slaviska och andra stammar över det vidsträckta territoriet – från Ladoga, Novgorod och Pskov till Kiev och Chernigov – bands samman av ett språk (som vi nu kallar gammalryska), ekonomiska band, styret av furstarna från Rurik-dynastin, och – efter dopet av Rus – den ortodoxa tron. Det andliga valet som gjordes av den helige

Vladimir, som både var prins av Novgorod och storprins av Kiev, är fortfarande avgörande till stora delar av vår samhörighet.

Tronen i Kiev hade en dominerande ställning i det antika Ryssland. Detta var sedan sedan slutet av 800-talet. Sagan om svunna år fångade åt eftervärlden av profeten Olegs ord om Kiev, "Låt det vara moder till alla ryska städer."

Senare, liksom andra europeiska stater på den tiden, stod det antika Ryssland inför en nedgång av centralt styre och sönderfall. Samtidigt uppfattade både adeln och allmogen Ryssland som ett gemensamt territorium, som sitt hemland.

Sönderfallet intensifierades efter Batu Khans förödande invasion, som härjade många städer, inklusive Kiev. Den nordöstra delen av Ryssland föll under kontroll av den gyllene horden men behöll begränsad suveränitet. De södra och västra ryska länderna blev till stor del en del av Storfurstendömet Litauen, som – mest betydelsefullt – i historiska uppteckningar kallades Storfurstendömet Litauen och Ryssland.

Medlemmar av de furstliga- och "boyar"-klanerna utbytte tjänster med varandra när t ex en prins övergick till en annan. Då uppstod strider dem sinsemellan men skapade också vänskap och allianser. Voivode Bobrok av Volyn och sönerna till storhertigen av Litauen Algirdas – Andrej av Polotsk och Dmitrij av Bryansk – slogs bredvid storhertig Dmitrij Ivanovitj av Moskva på Kulikovofältet. Samtidigt ledde storhertigen av Litauen Jogaila – son till prinsessan av Tver – sina trupper att gå med Mamai. Dessa är alla sidor i vår gemensamma historia, som återspeglar dess komplexa och mångdimensionella natur.

Det viktigaste är att människor både i de västra och östra ryska länderna talade samma språk. Deras tro var ortodox. Fram till mitten av 1400-talet fanns det enade kyrkostyret kvar.

I ett nytt skede av den historiska utvecklingen kunde både Litauen-Rus och Moskva-Rus ha blivit centrum för maktkoncentration och konsolidering av det antika Rysslands alla territorier. Det som då hände var att Moskva blev detta centrum för återförening och fortsatte därmed traditionen från en

fortida rysk stat. Moskvaprinsar – ättlingarna till prins Alexander Nevsky – kastade av sig det främmande oket och började samla de ryska länderna.

I Storhertigdömet Litauen höll andra processer på att utvecklas. På 1300-talet konverterade Litauens styrande elit till katolicismen. På 1500-talet sddkapades Lublinunionen tillsammans med kungariket Polen i det polsk-litauiska samväldet. Den polska katolska adeln fick betydande markinnehav och privilegier i Rysslands territorium. I enlighet med 1596 års "Brestunion" underkastade sig en del av det västrysk-ortodoxa prästerskapet påvens auktoritet. Processen med polenisering och latinisering började och konkurrerade ut ortodoxin.

Som en följd av detta under 16-1700-talen, började befrielseörelsen för den ortodoxa befolkningen öka i Dnepr-regionen. Händelserna under Hetman Bohdan Khmelnytskys tid blev en vändpunkt. Hans stödtrupper kämpade för autonomi från det polsk-litauiska samväldet.

I sin framställan 1649 till kungen i det polsk-litauiska samväldet krävde Zaporizhian Host att den rysk-ortodoxa befolkningens rättigheter måtte respekteras, att vojvoden (härskaren) i Kiev skulle vara ryss och av grekisk tro och att förföljelser av Guds kyrkor skulle stoppas. Men kosackerna hördes inte.

Bohdan Khmelnytsky framställde sedan en vädjan till Moskva, som behandlades av Zemsky Sobor. Den 1 oktober 1653 beslutade medlemmar av den ryska statens högsta representativa organ att stödja sina trosbröder och ta dem under sitt beskydd. I januari 1654 bekräftade Pereyaslavrådet detta beslut. Därefter besökte Bohdan Khmelnytskys och Moskvas ambassadörer dussintals städer, inklusive Kiev, vars befolkning svor trohet till den ryska tsaren. För övrigt hände inget sådant vid upplösningen av Lublinunionen.

I ett brev till Moskva 1654 tackade Bohdan Khmelnytsky tsar Aleksey Mikhaylovich för att han tagit "hela Zaporizhian Host och hela den rysk-ortodoxa världen under tsarens starka och upphöjda hand". Det betyder att kosackerna – i sina vädjanden till både den polske kungen och den ryska tsaren – hänvisade till och betraktade sig som rysk-ortodoxa människor.

Under loppet av det utdragna kriget mellan den ryska staten och det polsk-litauiska samväldet skulle några av hetsporrarna, efterträdare till Bohdan Khmelnytsky, "lösgöra sig" från Moskva eller söka stöd från Sverige, Polen eller Turkiet. Men återigen, för folket var det ett befrielsekrig. Det slutade med vapenvilan i Andrusovo 1667. Det slutliga resultatet beseglades genom fördraget om evig fred 1686. Den ryska staten införlivade staden Kiev och länderna på vänstra stranden av floden Dnepr, inklusive Poltava-regionen, Chernigov-regionen och Zaporozhye. Regionernas invånare återförenades med huvuddelen av det ryska ortodoxa folket. Dessa territorier kallades "Malorossia" (Lilla Ryssland).

Namnet "Ukraina" användes oftare i betydelsen av det gamla ryska ordet "okraina" (periferi), som finns i skriftliga källor från 1100-talet, med hänvisning till olika gränsområden. Och ordet "ukrainska", att döma av arkivdokument, syftade ursprungligen på gränsvakter som skyddade de yttre gränserna.

På högra stranden, som förblev under polsk-litauiska samväldet, återställdes den gamla ordningen, och det sociala och religiösa förtrycket intensifierades. Länderna på vänstra stranden däremot, tagna under skydd av den enade staten, genomgick en snabb utveckling. Folk från den andra stranden av Dnepr flyttade hit i massor. De sökte stöd och gemenskap med människor som talade samma språk och hade samma tro.

Under det stora nordiska kriget med Sverige ställdes folket i Malorossia inte inför ett val om vem de skulle ansluta sig till. Endast en liten del av kosackerna stödde Mazepas uppror. Människor av alla klasser och grader ansåg sig vara ryska och ortodoxa.

Höga kosackofficerare som tillhörde adeln nådde toppen av politiska, diplomatiska och militära karriärer i Ryssland. Utexaminerade från Kiev-Mohyla-akademin spelade en ledande roll i kyrkans liv. Så var också fallet under Hetmanatet – en i huvudsak autonom statsbildning med en speciell inre struktur – och senare i det ryska imperiet. Malorussians medverkade på många sätt till att bygga upp ett stort gemensamt land – dess stat, kultur och vetenskap. De deltog i utforskningen och utvecklingen av Ural, Sibirien, Kaukasus och Fjärran Östern. Förresten, under sovjetperioden hade infödda ukrainare viktiga, inklusive de de allra högsta, poster i ledningen för den

enade staten. Det räcker med att säga att Nikita Chrusjtjov och Leonid Brezhnev, vars partihistoria var mycket nära förknippad med Ukraina, ledde Sovjetunionens kommunistiska parti (CPSU) i nästan 30 år.

Under andra hälften av 1700-talet, efter kriget med det osmanska riket, införlivade Ryssland Krim och länderna i Svartahavsområdet, som blev känt som Novorossiya. De befolkades av människor från alla de ryska provinserna. Efter delningen av det polsk-litauiska samväldet återtog det ryska imperiet de västra gamla ryska länderna, med undantag för Galicien och Transcarpatien, som blev en del av det österrikiska – och senare österrikisk-ungerska – imperiet.

Införlivandet av de västryska länderna i den enade staten var inte bara resultatet av politiska och diplomatiska beslut. Det understöddes av den gemensamma tron, gemensamma kulturella traditioner och – jag skulle vilja understryka det än en gång – det gemensamma språket. Så tidigt som i början av 1600-talet meddelade en av enhetskyrkans patriarker, Joseph Rutsky, Rom att de kallade människor från det polsk-litauiska samväldet för sina bröder i Moskva och kallades ryssar och att deras skriftspråk var helt identiskt, och att skillnaderna i folkmun var obetydliga. Han drog en analogi med invånarna i Rom och Bergamo. Dessa är, som vi vet, mitten och norra delen av det moderna Italien.

...

Många århundraden av splittring och boende i olika stater medförde naturligt regionala språkliga särdrag, vilket resulterade i framväxten av dialekter. Folkspråket berikade det litterära språket. Ivan Kotlyarevsky, Grigory Skovoroda och Taras Shevchenko spelade en stor roll här. Deras verk är vårt gemensamma litterära och kulturella arv. Taras Shevchenko skrev poesi på det ukrainska språket och prosa huvudsakligen på ryska. Böckerna av Nikolay Gogol, en rysk patriot och född i Poltavshchyna, är skrivna på ryska, fulla av malorussiskt folkspråk och motiv. Hur kan detta arv delas mellan Ryssland och Ukraina? Och varför göra det?

De sydvästra länderna i det ryska imperiet, Malorussia och Novorossiya och Krim utvecklades som etniskt och religiöst olika enheter. Här bodde krimtatarer, armenier, greker, judar, karaiter, krymtjaker, bulgarer, polacker,

serber, tyskar och andra folk. De bevarade alla sin tro, sina seder och traditioner.

Jag tänker inte idealisera någonting. Vi vet att det fanns Valuev-cirkuläret från 1863 och då Emsukazen från 1876, som begränsade publiceringen och importen av religiös och sociopolitisk litteratur på det ukrainska språket. Men det är viktigt att vara uppmärksam på det historiska sammanhanget. Dessa beslut togs mot bakgrund av dramatiska händelser i Polen och önskan från ledarna för den polska nationella rörelsen att utnyttja den "ukrainska frågan" till sin egen fördel. Jag bör tillägga att skönlitterära verk, ukrainska poesiböcker och folkvisor fortsatte att publiceras. Det finns objektiva bevis för att det ryska imperiet genomgick en aktiv utvecklingsprocess av malorussiska kulturella identitet inom den större ryska nationen, som förenade Velikorussians, Malorussians och Vitryssarna.

Samtidigt började idén om det ukrainska folket som en nation skild från ryssarna att bildas och vinna mark bland den polska eliten och en del av den malorussiska intelligentsian. Eftersom det inte fanns någon historisk grund – och inte kunde ha funnits någon, underbyggdes slutsatserna av alla möjliga hopkok, som gick så långt som att hävda att ukrainarna är de sanna slaverna och att ryssarna, moskoviterna, inte är det. Sådana "hypoteser" användes alltmer i politiska syften som ett verktyg för rivalitet mellan europeiska stater.

Sedan slutet av 1800-talet hade de österrikisk-ungerska myndigheterna hållit fast vid denna berättelse och använt den som en motvikt till den polska nationella rörelsen och pro-moskovitiska känslor i Galicien. Under första världskriget spelade Wien en roll i bildandet av den så kallade Legion of Ukrainian Sich Riflemen – (Ukrainska Sich Riflen-legionen). Galicier som misstänktes för sympatier med ortodox kristendom och Ryssland utsattes för brutalt förtryck och kastades i koncentrationslägren Thalerhof och Terezin.

Den vidare utvecklingen hade att göra med kollapsen av europeiska imperier, det hårda inbördeskriget som bröt ut över det forna ryska imperiets stora territorium och utländsk intervention.

Efter februarirevolutionen, i mars 1917, etablerades Centrala Rada i Kiev, Ukrainas högsta beslutande organ. I november 1917 i sin tredje session

tillkännagav den upprättandet av den ukrainska folkrepubliken (UPR) som en del av Ryssland.

I december 1917 anlände UPR-representanter till Brest-Litovsk, där Sovjetryssland förhandlade med Tyskland och dess allierade. Vid ett möte den 10 januari 1918 läste chefen för den ukrainska delegationen upp en anteckning som proklamerade Ukrainas självständighet. Därefter utropade Centrala Rada Ukraina självständigt i sitt fjärde universella session.

Den förklarade suveräniteten varade inte länge. Bara några veckor senare undertecknade Rada-delegater ett separat fördrag med de tyska blockländerna. Tyskland och Österrike-Ungern befann sig vid den tiden i en svår situation och behövde ukrainskt bröd och råvaror. För att säkra storskaliga förnödenheter fick de medgivande att skicka sina trupper och teknisk personal till UPR. I själva verket användes detta som en förevändning för ockupation.

För dem som idag har överlämnat den fulla kontrollen över Ukraina till yttre krafter skulle det vara lärorikt att komma ihåg att ett sådant beslut redan 1918 visade sig vara ödesdigert för den styrande regimen i Kiev. Med direkt inblandning av ockupationsstyrkorna störtades Centrala Rada och Hetman Pavlo Skoropadskyi fördes till makten, och utropade istället för UPR den ukrainska staten, som i huvudsak stod under tyskt beskydd.

I november 1918 – efter revolutionen i Tyskland och Österrike-Ungern – tog Pavlo Skoropadskyi, som då förlorat stödet av de tyska bajonetterna, en annan kurs och förklarade att "Ukraina skulle ta ledningen i bildandet av en allrysk federation". Regimen var dock snart hängd igen. Det var nu det så kallade direktoratets tid.

Hösten 1918 utropade ukrainska nationalisterna Västukrainska folkrepubliken (WUPR) och i januari 1919 tillkännagavs dess enande med den ukrainska folkrepubliken. I juli 1919 krossades ukrainska styrkor av polska trupper, och det tidigare WUPR:s territorium kom under det polska styret.

I april 1920 ingick Symon Petliura (porträtterad som en av "hjältarna" i dagens Ukraina) hemliga överenskommelser på uppdrag av UPR-direktoratet och gav upp – i utbyte mot militärt stöd – Galicien och västra Volhynia till

Polen. I maj 1920 marscherade Petliuriter in i Kiev med en konvoj av polska militära enheter. Men det varade inte länge. Redan i november 1920, efter en vapenvila mellan Polen och Sovjetryssland, kapitulerade resterna av Petliuras styrkor inför samma polacker.

Exemplet med UPR visar att olika typer av kvasi-statsformationer som växte fram i det forna ryska imperiet vid tiden för inbördeskriget och turbulensen var instabila. Nationalister försökte skapa sina egna oberoende stater, medan ledare för den vita rörelsen (revolutionsmotståndarna) förespråkade ett odelbart Ryssland. Många av de republiker som etablerades av bolsjevikernas anhängare såg sig inte som utanför Ryssland. Icke desto mindre drev bolsjevikpartiets ledare dem ibland i princip ut ur Sovjetryssland av olika anledningar.

I början av 1918 utropades således Sovjetrepubliken Donetsk-Krivoy Rog och bad Moskva att införliva den i Sovjetryssland. Detta möttes av ett avslag. Under ett möte med republikens ledare insisterade Vladimir Lenin på att de skulle agera som en del av det sovjetiska Ukraina. Den 15 mars 1918 beordrade centralkommittén för det ryska kommunistpartiet (bolsjevikerna) direkt att delegater skulle skickas till den ukrainska sovjetkongressen, inklusive från Donetskbäckenet, och att "en regering för hela Ukraina" skulle skapas vid kongressen. Territorierna i Sovjetrepubliken Donetsk-Krivoy Rog omfattade senare de flesta regionerna i sydöstra Ukraina.

Enligt Rigafördraget från 1921, som slöts mellan ryska SFSR, ukrainska SSR och Polen, överläts de västra länderna i det tidigare ryska imperiet till Polen. Under mellankrigstiden förde den polska regeringen en aktiv vidarebosättningspolitik och försökte förändra den etniska sammansättningen av de östra gränsländerna – det polska namnet för det som nu är Västra Ukraina, Västra Vitryssland och delar av Litauen. Områdena utsattes för hård polonisering, lokal kultur och lokala traditioner undertrycktes. Senare, under andra världskriget, använde radikala grupper bland ukrainska nationalister detta som en förevändning för terror, inte bara mot polska utan också mot judiska och ryska befolkningar.

1922, när Sovjetunionen skapades, med den ukrainska socialistiska sovjetrepubliken som en av dess grundare, ledde en ganska hård debatt bland de bolsjevikiska ledarna till genomförandet av Lenins plan att bilda en

unionsstat som en federation av jämställda republiker. Rätten för republikerna att fritt avskilja sig från unionen inkluderades i texten till deklARATIONEN om skapandet av unionen av socialistiska sovjetrepubliker och, därefter, i 1924 års Sovjetiska konstitution. Genom att göra detta lade författarna grunden för vårt statsskap den allra farligaste tidsinställda bomben, som exploderade i samma ögonblick som säkerhetsmekanismen från SUKP:s ledande roll försvann, partiet självt kollapsade inifrån. En "parad av suveräniteter" följde. Den 8 december 1991 undertecknades det så kallade Belovezh-avtalet om skapandet av samväldet av oberoende stater, där det stod att "Sovjetunionen som ett subjekt för internationell rätt och en geopolitisk verklighet inte längre existerade." Ukraina undertecknade förresten aldrig eller ratificerade CIS-stadgan som antogs redan 1993.

Under 1920- och 1930-talen främjade bolsjevikerna aktivt den "lokala politiken", som tog formen av ukrainisering i ukrainska SSR. Symboliskt, som en del av denna politik och med de sovjetiska myndigheternas samtycke, återvände Mikhail Grushevskiy, tidigare ordförande för Centrala Rada, en av ideologerna inom den ukrainska nationalismen, som under en tid stöttats av Österrike-Ungern, till Sovjetunionen och valdes till medlem av Vetenskapsakademin.

Den lokala politiken spelade utan tvekan en stor roll i utvecklingen och konsolideringen av den ukrainska kulturen, språket och identiteten. Samtidigt, under sken av att bekämpa den så kallade ryska stormaktschauvinismen, påtvingades ukrainiseringen ofta dem som inte såg sig själva som ukrainare. Denna sovjetiska nationella politik säkrade på statlig nivå bestämmelsen om tre separata slaviska folk: ryska, ukrainska och vitryska, i stället för den stora ryska nationen, en treenighet av folk bestående av Velikorussians, Malorussians och Vitryssar.

1939 återtog Sovjetunionen de landområden som tidigare beslagtogs av Polen. En stor del av dessa blev en del av det sovjetiska Ukraina. År 1940 införlivade ukrainska SSR konsten i Bessarabien, som hade ockuperats av Rumänien sedan 1918, samt norra Bukovina. 1948 blev Zmeyiniy Island (Snake Island) i Svarta havet en del av Ukraina. År 1954 gavs Krimregionen i RSFSR till den ukrainska SSR, ett grovt brott mot juridiska normer som gällde vid den tiden.

+++

Jag skulle vilja uppehålla mig vid ödet för området som bland annat kallades Karpatorutenska republiken (även Karpatorusinska republiken), som blev en del av Tjeckoslovakien efter Österrike-Ungerns upplösning. Rusiner utgjorde en betydande del av befolkningen. Även om detta knappast nämns längre, röstade kongressen för den ortodoxa befolkningen i regionen efter befrielsen av Transcarpatien av de sovjetiska trupperna för att det Karpatorutenska området skulle ingå i RSFSR, eller som en separat Karpatisk republik i själva Sovjetunionen. Men folkets val ignorerades. Sommaren 1945 tillkännagavs den historiska handlingen om återförening av det Karpatorutenska området "med dess gamla moderland, Ukraina" – som tidningen Pravda då uttryckte det.

Därför är det moderna Ukraina helt och hållet produkten av sovjettiden. Vi vet och minns väl att det formades – för en betydande del – på det historiska Rysslands mark. För att försäkra sig om det räcker det att titta på gränserna för de länder som återförenades med den ryska staten på 1600-talet och det ukrainska SSR:s territorium när det lämnade Sovjetunionen.

Bolsjevikerna behandlade det ryska folket som outtömligt material för sina sociala experiment. De drömde om en världsrevolution som skulle utplåna nationalstater. Det är därför de var så generösa med att dra gränser och skänka territoriella gåvor. Det är inte längre viktigt exakt vilka idéer bolsjevikledarna hade som skar upp landet i bitar. Vi kan vara oense om mindre detaljer, bakgrund och logik bakom vissa beslut. Men ett faktum är glasklart: Ryssland blev faktiskt bestulet.

När jag arbetade med den här artikeln förlitade jag mig på dokument med öppen källkod som innehåller välkända fakta snarare än på några hemliga register eller källor. Ledarna i det moderna Ukraina och deras externa "beskyddare" föredrar att förbise dessa fakta. De försitter dock aldrig en chans, både inom landet och utomlands, att fördöma "sovjetregimens brott", bland dem listor över händelser som varken SUKP, eller Sovjetunionen, än mindre det moderna Ryssland, har något att göra med. Samtidigt betraktas inte bolsjevikernas ansträngningar att frigöra Ryssland från sina historiska territorier som ett brott. Och vi vet varför: om de ledde till försvagning av Ryssland, är våra motståndare förstås nöjda med det.

Naturligtvis sågs gränser mellan republiker aldrig som statsgränser inom Sovjetunionen; de var gällande inom ett enda land, som trots att det hade alla egenskaper hos en federation ändå var starkt centraliserat – under SUKP:s ledande roll. Men 1991 befann sig alla dessa territorier, och, vilket är viktigare, människorna, utomlands över en natt, den här gången faktiskt bortslitna från sina historiska fosterland.

Vad kan man säga om detta? Saker och ting förändras: länder och samhällen är inget undantag. Naturligtvis kan någon del av ett folk i sin utveckling, av olika skäl och historiska omständigheter, bli medvetna om sig själv som en separat nation i ett visst ögonblick. Hur ska vi behandla det? Det finns bara ett svar: med respekt!

Du vill etablera en egen stat: Det får du gärna! Men vad är villkoren? Jag kommer att minnas den bedömning som en av det nya Rysslands mest framstående politiska personer, Sankt Petersburgs förste borgmästare Anatoly Sobchak, gav. Som den juridisk expert han var ansåg han att varje beslut måste vara legitimt hade han 1992 följande åsikt: de republiker som var unionens grundare, efter att ha sagt upp unionsfördraget från 1922, måste återvända till de gränser de hade innan de gick med i Sovjetunionen. Alla andra territoriella förvärv är föremål för diskussion, förhandlingar, med tanke på att grunden har undanryckts.

Med andra ord, när du går, ta med dig det du tagit med dig hit. Denna logik är svår att motsäga. Jag ska bara säga att bolsjevikerna hade börjat omforma gränser redan före Sovjetunionens bildande, manipulerat med territorier efter eget skön, utan hänsyn till folkens åsikter.

Ryska federationen erkände de nya geopolitiska realiteterna: och erkände inte bara, utan gjorde faktiskt mycket för att Ukraina skulle etablera sig som ett självständigt land. Under det svåra 1990-talet och under det nya millenniet har vi gett stort stöd till Ukraina. Oavsett vilka "politiska förhållanden" man önskat sig i Kiev, uppgick Ukrainas budgetbesparingar 1991–2013 till mer än 82 miljarder USD, medan det idag står kvar på endast 1,5 miljarder USD av ryska betalningar för gastransitering till Europa. Om de ekonomiska banden mellan våra länder hade behållits skulle Ukraina åtnjuttit förmånen av tiotals miljarder dollar.

Ukraina och Ryssland har utvecklats som ett enda ekonomiskt system under decennier och århundraden. Det djupa samarbete vi hade för 30 år sedan är ett exempel för Europeiska unionen att ta efter. Vi är naturliga komplementära ekonomiska partners. En sådan nära relation kan stärka konkurrensfördelar och öka potentialen för båda länderna.

Ukraina hade tidigare stor potential, som inkluderade kraftfull infrastruktur, gastransportsystem, avancerad skeppsbyggnad, flyg, raket- och instrumentteknikindustrier, såväl som vetenskaps-, design- och ingenjörsskolor i världsklass. När de ukrainska ledarna tog över detta arv och förklarade självständighet lovade de att den ukrainska ekonomin skulle bli en av de ledande och att levnadsstandarden skulle bli bland de högsta i Europa.

Högteknologiska industrijättar som en gång var Ukrainas och hela unionens stolthet sjunker idag. Verkstadsproduktionen har minskat med 42 procent på tio år. Omfattningen av avindustrialiseringen och den övergripande ekonomiska försämringen är synlig i Ukrainas elproduktion, som har sett nästan en halvering på 30 år. Slutligen, enligt en IMF-rapport var 2019 (före innan coronapandemin) Ukrainas BNP per capita under 4 tusen USD. Detta är mindre än i Republiken Albanien, Republiken Moldavien eller Kosovo. Numera är Ukraina Europas fattigaste land.

Vem är skyldig till detta? Är det Ukrainas folks fel? Absolut inte. Det var de ukrainska myndigheterna som förskingrade många generationers landvinningar. Vi vet hur hårt arbetande och begåvade människorna i Ukraina är. De kan nå framgångar och enastående resultat med uthållighet och beslutsamhet. Och dessa egenskaper, liksom deras öppenhet, grundläggande optimism och gästfrihet har inte försvunnit. Känslorna hos miljontals människor som inte bara behandlar Ryssland bra utan med stor tillgivenhet, precis som vi känner för Ukraina, förblir desamma.

Fram till 2014 syftade hundratals avtal och gemensamma projekt till att utveckla våra ekonomier, affärsmässiga och kulturella band, stärka säkerheten och lösa gemensamma sociala och miljömässiga problem. De gav påtagliga fördelar för människor – både i Ryssland och Ukraina. Detta ansåg vi vara viktigast. Och det är därför vi hade en fruktbar interaktion med alla, jag betonar, med alla ledare i Ukraina.

Även efter händelserna i Kiev 2014 ålade jag den ryska regeringen att utarbeta alternativ för att bevara och upprätthålla våra ekonomiska band inom relevanta ministerier och myndigheter. Men det fanns och finns fortfarande ingen ömsesidig vilja att göra detsamma. Ändå är Ryssland fortfarande en av Ukrainas tre bästa handelspartners, och hundratusentals ukrainare kommer till oss för att arbeta, och de får ett välkommet mottagande och stöd. Så det är vad "aggressorstaten" är.

När Sovjetunionen kollapsade trodde och antog många människor i Ryssland och Ukraina uppriktigt att våra nära kulturella, andliga och ekonomiska band verkligen skulle bestå, liksom gemenskapen inom vårt folk, som alltid hade haft en känsla av enhet i sin kärna. Men händelserna – först gradvis och sedan snabbare – började röra sig i en annan riktning.

Ukrainas styrande kretsar beslutade att i grund och botten rättfärdiga sitt lands självständighet genom förnekandet av sitt förflutna, dock med undantag för gränsfrågor. De började mytologisera och skriva om historien, redigera bort allt som förenade oss och referera till perioden då Ukraina var en del av det ryska imperiet och Sovjetunionen som om det varit en ockupation. Den välkända tragedin under kollektiviseringen och svältkatastrofen i början av 1930-talet framställdes som ett folkmord på det ukrainska folket.

Radikaler och nynazister var öppna och mer och tydligare om sina ambitioner. Både officiella myndigheterna och lokala oligarker visade dem överseende. De rånade folket i Ukraina och förvarade de stulna pengarna i västerländska banker, redo att sälja sitt fosterland för att bevara sitt kapital. Till detta ska tillfogas statliga institutioners ständiga svaghet och den rika förekomsten av villig gisslan för andras geopolitiska intressen.

Jag minns att för länge sedan, långt före 2014, så drev USA och EU-länder systematiskt och konsekvent att Ukraina skulle skära ner och begränsa sitt ekonomiska samarbetet med Ryssland. Vi, som Ukrainas största handels- och ekonomiska partner, föreslog att vi skulle diskutera de framväxande problemen i formatet Ukraina-Ryssland-EU. Men varje gång fick vi veta att Ryssland inte hade något med detta att göra och att frågan bara gällde EU och Ukraina. Västländer avvisade de facto Rysslands upprepade krav på dialog.

Steg för steg drogs Ukraina in i ett farligt geopolitiskt spel som syftade till att göra Ukraina till en barriär mellan Europa och Ryssland, en språngbräda mot Ryssland. Oundvikligen kom det en tid då konceptet "Ukraina är inte Ryssland" inte längre var ett alternativ. Det fanns ett behov av "anti-Ryssland"-konceptet som vi aldrig kommer att acceptera.

Ansvariga för detta projekt tog de polsk-österrikiska ideologernas gamla grundarbete som recept för att skapa ett "anti-Moskva Ryssland". Och det finns ingen anledning att lura någon att detta görs i Ukrainas folks intresse. Det polsk-litauiska samväldet behövde aldrig ukrainsk kultur, än mindre kosackernas autonomi. I Österrike-Ungern exploaterades historiska ryska länder skoningslöst och förblev de fattigaste. Nazisterna, understödda av kollaboratörer från OUN-UPA, behövde inte Ukraina, utan ett livsrum och slavar för ariska herrar.

Inte heller tänkte man på det ukrainska folkets intressen i februari 2014. Allmänhetens legitima missnöje, orsakat av akuta socioekonomiska problem, misstag och inkonsekventa handlingar från en tidens myndigheter, utnyttjades helt enkelt cyniskt. Västländer blandade sig direkt i Ukrainas inre angelägenheter och stödde kuppen. Radikala nationalistiska grupper fungerade som dess stormtrupper. Deras slagord, ideologi och uppenbart aggressiva russofobi blev i stor utsträckning definierande i delar av ukrainska statens politik.

Allt som förenat oss och fört oss samman hittills har attackerats. Först och främst det ryska språket. Låt mig påminna er om att de nya "Maidan"-myndigheterna först försökte upphäva lagen om statens språkpolitik. Sedan fanns det lagen om "maktens renodling", lagen om utbildning, som praktiskt taget klippte bort det ryska språket ur utbildningsprocessen.

Slutligen, så tidigt som i maj i år, presenterade den nuvarande presidenten ett lagförslag om "urbefolkningar" för Radan. Endast de som utgör en etnisk minoritet och inte har en egen statlig enhet utanför Ukraina erkänns som ursprungsbefolkning. Lagen har antagits. Nya frön av oenighet har såtts. Och detta händer i ett land, som jag redan har noterat, som är mycket komplext vad gäller dess territoriella, nationella och språkliga sammansättning och dess bildningshistoria.

Det kan finnas ett argument: om du talar om en enda stor nation, en treenig nation, vilken skillnad gör det då vem människor anser sig vara – ryssar, ukrainare eller vitryssar. Jag håller helt med om detta. Speciellt eftersom fastställandet av nationalitet, särskilt i blandade familjer, är rätten för varje individ, fri att göra sitt eget val.

Men det faktum att situationen i Ukraina idag är en helt annan eftersom det innebär ett påtvingat identitetsbyte. Och det mest avskyvärda är att ryssarna i Ukraina inte bara tvingas att förneka sina rötter, generationer av sina förfäder, utan också att tro att Ryssland är deras fiende. Det skulle inte vara en överdrift att säga att vägen för påtvingad assimilering, bildandet av en etniskt ren ukrainsk stat, aggressiv mot Ryssland, är jämförbar i sina konsekvenser med användningen av massförstörelsevapen mot oss. Som ett resultat av en så hård och artificiell uppdelning av ryssar och ukrainare kan det ryska folket totalt minska med hundratusentals eller till och med miljoner.

Vår andliga enhet har också attackerats. Liksom under Storfurstendömet Litauens dagar har en ny kyrkoordning införts. De sekulära myndigheterna, som inte gör någon hemlighet av sina politiska mål, har på ett flagrant sätt blandat sig i kyrkolivet och sått splittring, med allt från beslagtagande av kyrkor till misshandel av präster och munkar. Trots omfattande autonomi för den ukrainska ortodoxa kyrkan misshagar man starkt upprätthållandet av andlig enhet med Moskvapatriarkatet. De måste till varje pris förstöra denna framstående och månghundraåriga symbol för vårt släktskap.

Jag tycker också att det är naturligt att Ukrainas representanter om och om igen röstar emot resolutionen i FN:s generalförsamling som fördömer förhärlikandet av nazismen. Marscher och fackeltåg för att hedra kvarvarande krigsförbrytare från SS-enheterna äger rum under de officiella myndigheternas beskydd. Mazepa, som förrådde alla, Petliura, som betalade för polskt beskydd med ukrainska landområden, och Bandera, som samarbetade med nazisterna, rankas som nationella hjältar. Allt görs för att radera ut namnen på genuina patrioter och segrare, som alltid har varit Ukrainas stolthet ur unga generationers minnen.

För ukrainarna som kämpade i Röda armén, i partisanenheter, var det stora fosterländska kriget verkligen ett fosterländskt krig, eftersom de försvarade

sitt hem, sitt stora gemensamma fosterland. Över två tusen soldater blev Sovjetunionens hjältar. Bland dem finns den legendariske piloten Ivan Kozhedub, orädd prickskytte, försvarare av Odessa och Sevastopol Lyudmila Pavlichenko, tapper gerillabefälhavare Sidor Kovpak. Denna okuvliga generation kämpade, de människorna gav sina liv för vår framtid, för oss. Att glömma deras bedrift är att förråda våra mor- och farfäder, mödrar och fäder.

Det anti-ryska projektet har avvisats av miljontals ukrainare. Folket på Krim och invånarna i Sevastopol gjorde sitt historiska val. Och människor i sydost försökte fredligt försvara sin hållning. Men alla, inklusive barn, stämplades som separatister och terrorister. De hotades av etnisk rensning och av militärt våld. Och invånarna i Donetsk och Lugansk tog till vapen för att försvara sina hem, sitt språk och sina liv. Lämnades de något annat val efter upplösnen som svepte genom städerna i Ukraina, efter skräcken och tragedin den 2 maj 2014 i Odessa där ukrainska nynazister brände människor levande och skapade ett nytt Khatyn av det? En liknande massaker var redo att utföras av anhängarna till Bandera på Krim, Sevastopol, Donetsk och Lugansk. Inte ens nu har de övergivit sådana planer. De bidar bara sin tid. Men den kommer inte.

Statskuppen och de efterföljande åtgärderna av myndigheterna i Kiev provocerade oundvikligen fram konfrontationer och inbördeskrig. FN:s högkommissarie för mänskliga rättigheter uppskattar att det totala antalet offer för konflikten i Donbass har överstigit 13.000. Bland dem finns gamla och barn. Det är fruktansvärda, irreparabla förluster.

Ryssland har gjort allt för att stoppa brodermordet. Minskavtalen som syftar till en fredlig lösning av konflikten i Donbass har slutits. Jag är övertygad att de fortfarande inte har något alternativ. I vilket fall som helst har ingen dragit tillbaka sina underskrifter från Minsk-åtgärdspaketet eller från relevanta uttalanden från ledarna för länderna i Normandiefördraget. Ingen har inlett en översyn av FN:s säkerhetsråds resolution av den 17 februari 2015.

Under officiella förhandlingar, särskilt efter att ha blivit låsta av västerländska partners, förklarar Ukrainas representanter sin ”fulla anslutning” till Minskavtalen, men vägleds i själva verket av en ståndpunkten att avtalet är ”oacceptabelt”. De har inte för avsikt att på allvar diskutera vare sig Donbass särställning eller skyddsåtgärder för människorna som bor där. De föredrar

att utnyttja bilden av "offret för yttre aggression" i en anda av russofobi. De arrangerar blodiga provokationer i Donbas. Kort sagt, de riktar med alla medel uppmärksamheten på utomstående herrars och auktoriteters intressen.

Tydligen, och jag blir mer och mer övertygad om detta: Kiev behöver helt enkelt inte Donbass. Varför? För det första kommer invånarna i dessa regioner aldrig att acceptera den order som de har försökt och försöker införa med våld, blockad och hot. Och för det andra, resultatet av både Minsk-1 och Minsk-2, som ger en verklig chans att fredligt återställa Ukrainas territoriella integritet genom att komma överens direkt med DPR och LPR (de två republikerna Donetsk och Luhansk) med Ryssland, Tyskland och Frankrike som medlare, motsäger hela logiken i anti-Ryssland projektet. Och det kan bara upprätthållas genom den ständiga odlingen av bilden av en inre och yttre fiende. Och jag skulle vilja tillägga – under skydd och kontroll av västmakterna.

Detta är vad som faktiskt händer. Först och främst står vi inför skapandet av ett klimat av skräck i det ukrainska samhället, aggressiv retorik, överseende med nynazister och militarisering av landet. Tillsammans med det bevittnar vi inte bara fullständigt beroende, utan direkt extern kontroll, inklusive övervakning av de ukrainska myndigheterna, säkerhetstjänster och väpnade styrkor av utländska rådgivare, militär "utveckling" av Ukrainas territorium och utplacering av Natos infrastruktur. Det är ingen slump att den tidigare nämnda flagranta lagen om "urbefolkningar" antogs under täckmantel av storskaliga Natoövningar i Ukraina.

Detta är också en förklädnad för övertagandet av resten av den ukrainska ekonomin och exploateringen av dess naturresurser. Försäljningen av jordbruksmark ligger inte långt borta och det är självklart vem som köper upp den. Från tid till annan har Ukraina verkligen erhållit finansiella resurser och lån, men på sina egna villkor och i sina egna intressen, med preferenser och fördelar för västerländska företag. Förresten, vem ska betala tillbaka dessa skulder? Tydligen antas det att detta inte bara måste göras av dagens generation ukrainare, utan också av deras barn, barnbarn och förmodligen barnbarnsbarn.

De västerländska upphovsmännen till anti-Ryssland-projektet riggade det ukrainska politiska systemet så att presidenter, parlamentsledamöter och

ministrar skulle förändras men attityden av separatism från och fiendskap mot Ryssland skulle finnas kvar. Att uppnå fred var den kommande presidentens huvudbudskap. Detta förde honom till makten. Löftena visade sig vara lögn. Inget har förändrats. Och på något sätt har situationen i Ukraina och runt Donbass till och med förvärrats.

I det anti-ryska projektet finns det ingen plats vare sig för ett suveränt Ukraina eller för de politiska krafter som försöker försvara dess verkliga självständighet. De som talar om försoning i det ukrainska samhället, om dialog, om att hitta en väg ut ur den nuvarande återvändsgränden stämplas som "pro-ryska" agenter.

Återigen, för många människor i Ukraina är anti-Ryssland-projektet helt enkelt oacceptabelt. Och det finns miljontals sådana människor. Men de får inte säga sin mening. De har faktiskt fråntagits sina rättigheter att försvara sina åsikter. De är rädda och drivs under jorden. De förföljs inte bara för sin övertygelse, för det talade ordet, för det öppna hävdandet av sin ståndpunkt, de dödas också. Mördarna går som regel fria.

Idag är den "sanna" patrioten i Ukraina den som hatar Ryssland. Dessutom, som vi förstår det, bygger hela det ukrainska statsmaskineriet vidare uteslutande på denna idé. Hat och ilska, som världshistorien upprepade gånger har visat, är en mycket bräcklig grundval för suveränitet, kantad av allvarliga risker och fruktansvärda konsekvenser.

Alla underfundigheter som är förknippade med anti-Ryssland-projektet är tydliga för oss. Och vi kommer aldrig att tillåta att våra historiska territorier och människor nära oss som bor där används emot Ryssland. Och till dem som gör ett sådant försök, skulle jag vilja säga att på så sätt kommer de att förstöra sitt eget land.

De nuvarande myndigheterna i Ukraina hänvisar gärna till västerländska erfarenheter och ser det som en modell att följa. Se t ex på hur Österrike och Tyskland, USA och Kanada lever sida vid sida. De är mycket lika etniskt och kulturellt, delar till och med samma språk, ändå förblir de suveräna stater med sina egna intressen, och egen utrikespolitik. Men detta hindrar dem inte från att vara nära integrerade och relationer som allierade. De har mycket berstämda men genomskinliga gränser. Och när man korsar gränserna

känner medborgarna sig som hemma. De skapar familjer, studerar, arbetar och gör affärer. Det gör för övrigt miljontals av de som är födda i Ukraina som nu bor i Ryssland. Vi ser dem som våra egna mycket nära människor.

Ryssland är öppet för dialog med Ukraina och redo att diskutera de mest komplexa frågor. Men det är viktigt för oss att förstå att vår partner försvarar sina nationella intressen men inte tjänar någon annans, och inte är ett verktyg i någon annans händer i sin kamp mot oss.

Vi respekterar det ukrainska språket och traditionerna. Vi respekterar ukrainares önskan att se sitt land fritt, säkert och välmående.

Jag är övertygad om att Ukrainas sanna suveränitet endast är möjlig i samarbete med Ryssland. Våra andliga, mänskliga och civilisatoriska band har bildats under århundraden och har sitt ursprung i samma källor, de har härdats av gemensamma prövningar, prestationer och segrar. Vårt släktskap har överförts från generation till generation. Det finns i hjärtan och i minnet hos människor som lever i det moderna Ryssland och Ukraina, i blodsbanden som förenar miljoner av våra familjer. Tillsammans har vi alltid varit och kommer att bli många gånger starkare och mer framgångsrika. För vi är ett och samma folk.

Idag kan dessa ord uppfattas av vissa människor som fientliga. De kan tolkas på många möjliga sätt. Ändå kommer många människor att höra mig. Och jag kommer att säga en sak – Ryssland har aldrig varit och kommer aldrig att vara ”anti-Ukraina”. Och vad Ukraina kommer att bli – det är upp till dess medborgare att bestämma.

...

Översättning från engelska till svenska av Knut Lindelöf (lindelof.nu)